

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

když jsem pro náš časopis Dokořán, jehož název jsem si vypůjčil z básnické sbírky Františka Halase, psal svůj první článek, předsevzal jsem si, že nikdy nebudu psát o aktuální politice a konkrétních politikách. Aní dnes nedělám výjimku. Chci totiž napsat o politice a jejím křehkém vztahu vůči svobodnému umění, ale jen v obecné rovině – beze jmen.

Anglický filosof John Locke prosazoval oproti houštím dnešních zbytečně vykonstruovaných, odlišných a mnohmluvných definic jednoduché zásady, které formuloval takto: „...kde není zákona, tam není svobody – legislativa je vázána vykonávat spravedlnost podle vyhlášených **stálých zákonů** a známými oprávněnými soudci, jejichž jediným úkolem je **dobro lidí**.“ ... velmi přirozené.

Před pár dny proběhly jedny z dalších voleb v naší zemi, které daly novým i staronovým zcela konkrétním lidem i uskupením možnost pomoci různým nedostatkům, se kterými se nově dlouhou dobu potýkáme. Všichni tito noví i staronoví politici mají výtečnou šanci se nově rozhlédnout a uvědomit si spoustu animozit, které dlouhodobě negativně omezují rozvoj např. onoho segmentu, kterému jsme si uvykli říkat kultura. Ona kultura, která, čert ví už po kolikáté, měla získávat na svou činnost ze státního rozpočtu dle slibů všech stran usilujících o vítězství ve volbách 1 % ročně. A přestože je stávající rozpočet této země v nebyvalém přebytku, je touto vládou, která deklarovala, i jako jiné před ní, ono 1 %, na příští rok v rozpočtu naplánováno pouhých 0,67 %, tedy dvě třetiny slibovaného... *(Zvláštní a nepochopitelné...)*

Stejně tak stojí v programu této vlády, že v průběhu svého vládnutí přijme zákon o vícezdrojovém financování kultury. Ačkoliv senátní návrh Zákona o veřejné instituci v kultuře byl v Senátu ČR bez výhrad přijat, Vláda ČR jeho projednání nadále odkládá. *Zvláštní a nepochopitelné.*

Celá tisíciletí se v politice lže, klame, uhýbá, manipuluje se a tancuje se všelijak kolem pravdy za účelem dosažení osobních rozhodovacích mocenských pozic bez ohledu na **dobro lidí**. Na rozdíl od umění... „Umění je tím zvláštní a dobré, že v něm nelže lhát. Je možné lhát v lásce, v politice, v medicíně, je možné oklamat lidi i samotného pánaboha, avšak v umění klamat nelze.“ ... řekl před pár lety A. P. Čechov... a mně nezbyvá, než dodat, že si jako na jedné straně programový optimista působící v kultuře sice můžu myslet, že se v této nesmírně významné sféře naší civilizace znovu díky posledním volbám „blýská na lepší časy“, avšak na druhé straně se jako historii poučený pragmatista můžu nanejvýš těšit na budoucí plané sliby.

Při uvažování o tom, proč prozatím stát a kraj družně nechávaly obce v celé naší zemi na holičkách při jejich péči o kulturu, nakonec nutně přijdeme na to, že to dozajista souvisí s přesvědčením představitelů státu a krajů o tom, že i když se budou chovat bez ohledu na své sliby, tak se nakonec nic vážného nestane. Vždyť se ta kultura nakonec nějak postará sama o sebe...

O tom, že se o to všemožně snažíme, a to na co nejvyšší úrovni, se můžete přesvědčit třeba při návštěvě našeho divadla. A zároveň vám děkujeme za vaši veškerou podporu!

Na shledanou v hledištích našeho divadla se s vámi za všechny své kolegy těší

Konec léta byl ve znamení Tenisového turnaje divadelníků. Ve hvězdné kategorii Král zvítězil Jiří Mach před Václavem Filou a Ondřejem Studénkou.

Turnaj navštívili členové rodin bráčů i příznivci brněnských divadel.

V kategorii Královna zabodovaly Dana Herzowa, Erika Kubálková a Kateřina Uličník.

V kategorii Šašek si ceny odnesli pánové Jakub Przebinda, Viktor Skůla a Ladislav Kolář. Dvojhru vybralo v neděli duo Stanislav Moša a Leoš Vanžura.

Česká televize otevřela v Brně Líšni své nové studio.

„Studio je pro nás cesta k moderní a efektivní televizní výrobě,“ řekl na zahájení ředitel Jan Souček.

Ve vzdělávacím parku VIDA se předávala ocenění stovce firem a stovce Osobností, které „hýbou Brnem“.

LISTOVÁNÍ

Slavnostní večer uváděl Zdeněk Junák. Mezi oceněnými osobnostmi bylo jedenáct členů MdB.

Setkání s Helenou Vondráčkovou a Lukášem Vlčkem připravil Zdeněk Merta v sálu restaurace na Hlídce v Brně.

Již stokrát na jevišti Čimobrní scény proběhla repríza komedie Dokonalá svatba.

Jana Musilová přijímala gratulace od kolegů k významnému životnímu jubileu.

Stejně tak i od principála Stanislava Moši.

Jana Musilová se ve sté repríze objevila v roli Dafní, matky nevěsty.

Ke gratulaci se přidali i režisér představení Stanislav Slovák a dramaturg Jan Šotkovský.

Byl to výjimečný večer pro herečku Janu Musilovou, která oslavila kulaté narozeniny.

Khalil Gibran (1883 – 1931), původem libanonský malíř, básník a spisovatel, který prožil většinu života v USA. Zakladatel literárního spolku „Svaz pera“, který měl ve své době nesmírný vliv na arabskou literaturu. Z jeho bohaté tvorby jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit jednu z jeho typických básní...

Miroslav Macek

Kdys při slyšení zjevil se též člověk,
jenž místo oka měl jen rudou dřvu
a prosebně se sklonil před princem.
Princ zeptal se ho, co se přihodilo.
Muž pravil na to, že je známý zloděj,
jenž za noci šel loupit ke kramáři,
však popletl si okna a tak vlezl,
kde bydlí tkadlec a má svoji dílnu
a ve tmě o stav vypíchl si oko.
Tak od tkalce teď žádá odškodnění.
Princ pro tkalce dal poslat a pak pravil,
že podle práva o oko též přijde.
Ten odpověděl, že sice ctí zákon,
však potřebuje k práci obě oči,
když rub a líc má přece každá látka.
Však soused švec má zrovna tak dvě oči,
ač k jeho práci potřeba dvou není.
Princ pro ševce dal poslat a pak pravil,
že rozsudkem hned přijde o oko.
Tak zadost bylo učiněno právu.

*„Člověk může všechno,
jen sám před sebou neunikne.“*

Franz Kafka (3. 7. 1883, Praha –
3. 6. 1924, Kierling), jeden z literárně
nejvlivnějších spisovatelů 20. století.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

Jiří Brdečka
Jan Rychlík
Vlastimil Hála

LIMONÁDOVÝ JOE

režie Petr Gazdík

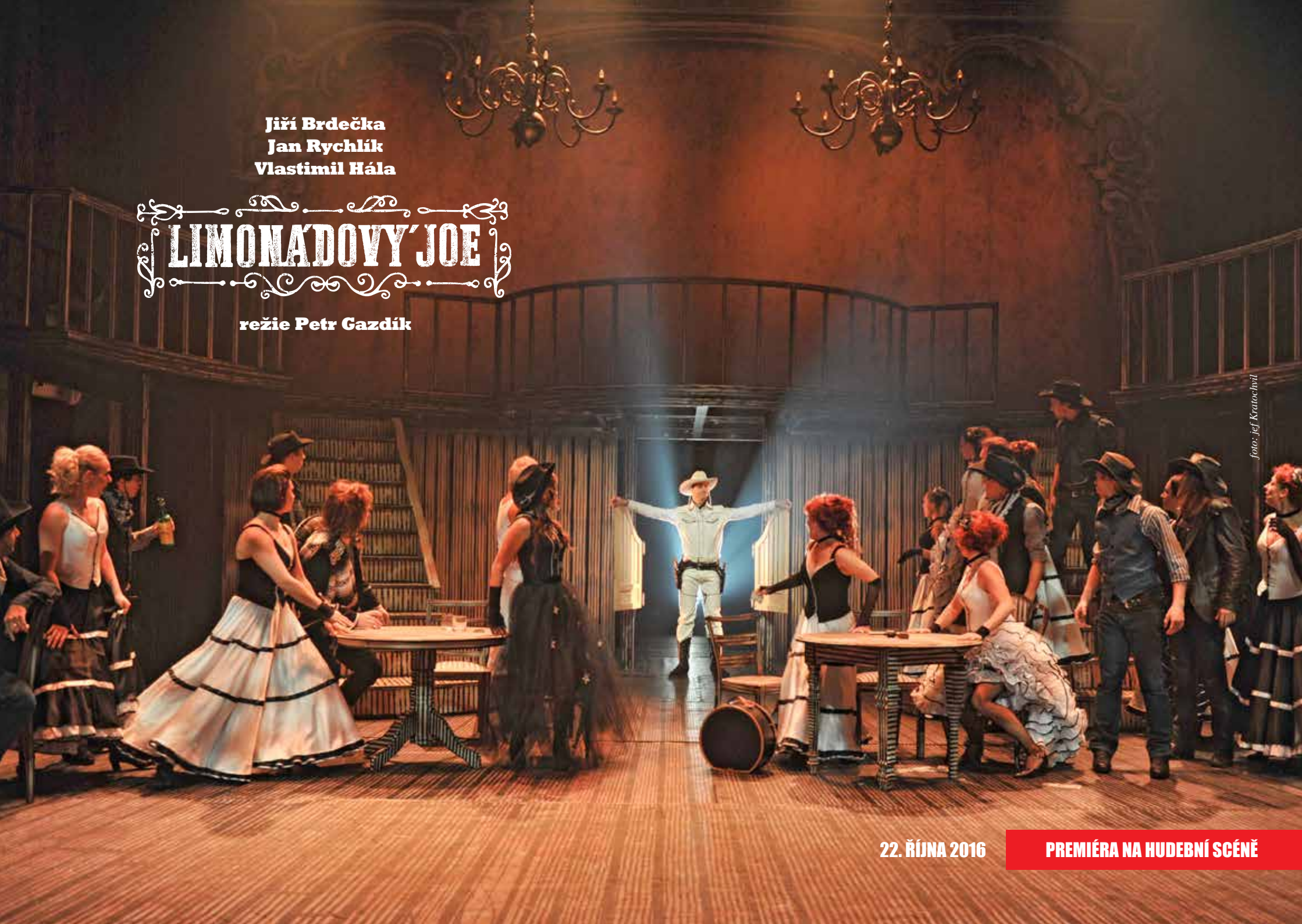

foto: JEF Kratochvíl

22. ŘÍJNA 2016

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Igor ONDŘÍČEK

Usměvavý pohodář, tak většinou působí Igor Ondříček. Herec, o kterém se říká, že patří mezi opory týmu Městského divadla Brno. Nebo taky, že patří do rodinného stříbra. V divadle na Lidické je už dvaadvacet let a ani se nechce věřit, že mu 6. listopadu bude pětáctýřícet.

Je to důvod k oslavě?

No, asi se nějaká ta sklenička vypije, ale já bych neřekl, že je to přímo důvod k nějakému slavení. Za zlom jsem považoval asi třicátku. Tam jsem – pokud si vzpomínám – myslím i jakýmsi způsobem takříkajíc bilancoval. Když se nad tím zamyslím, je pro mě asi mnohem důležitější pocit, že jsou to dobré roky. Dělán to, co mě baví, práce mám dost, snad jsem se už i něco naučil, snad se ještě mám co učit a snad mám něco stále i před sebou. A zdraví taky zaplat' pánbůh slouží, tak co si víc přát. To je myslím pro mě to nejdůležitější. Pětáctýřicátka mi spíše připadají jako dobrý věk a jako bych si říkal: nic se neděje, jede se dál. Je to jednoznačně dobrý věk. Na rozdíl od mládí, kdy se člověk potácí v různých třeba emocionálních problémech, je v tomto věku už většinou každý srovnaný sám se sebou. Je to prostě fajn. Někdy mám pocit, že mám všechno ještě před sebou.

I když nechcete bilancovat, přece jen se zeptám. Jsou věci, které byste dělal jinak?

Co se týče hraní, tak bych asi dělal všechno úplně jinak. V každém věku, a zvláště už v tom řečněme zkušenějším, se na divadlo, na samotné hraní člověk dívá úplně jinýma očima. Ze začátku má člověk v sobě nějakou ambici, která ho žene, a než se naučí potlačit svoje já, sloužit příběhu, tématu, které má hrát, tak to se musí taky postupně naučit. Někdo to má možná od mala, ale já jsem to tedy rozhodně v sobě neměl. V tomto směru si myslím, že jsem nějakým způsobem dozrál a asi i proto se snažím neřešit věci, které byly. A já bohužel ani nejsem ten typ, který by si z chyb vzal ponaučení s tím, že už je nikdy v životě neudělá. V některých oblastech jsem nepoučitelný a o některé překážky budu asi zakopávat až do konce života.

Jste šéfem souboru zpěvohry, můžete řídit, rozhodovat, máte zkušenosti. Stane se někdy, že je před vámi projekt, kus, který vám není tak úplně po chuti a vy ho odmítnete?

Naštěstí mám kolem sebe lidi, především režisé-

ry, na které se mohu spolehnout a kterým můžu důvěřovat. Nepovažuji se za někoho, kdo by byl chytřejší než oni, takže když si vyberou nějakou hru nebo téma, předpokládám, že velmi dobře vědí, proč to dělají a co tím chtějí sdělit. Nevím, třeba je to chyba, ale já jim opravdu bezmezně důvěřuji. Stejně tak, když zkusím já sám, tak režisérovi věřím v tom, jak mě vede. Ano, párkrát jsem se už setkal i s režisérem, který toho moc neřekne, a pak se musí zkoušet, pracovat a hrát stylem – jak my tomu říkáme – zachraň se, kdo můžeš. Tedy každý hraje po svém, což pak vede k rozříštěnosti daného tvaru, kus nemá jednotný styl, je v něm vidět chaos. A i když každý v tu chvíli dělá to, co si myslí, že umí nejlépe, je ten výsledek zcela opačný. Nahlas se o tom nesmí mluvit, ale čas od času se to stává i v našem divadle (*smích*). Ovšem po takové zkušenosti je jasné, že si mnohem více vážíme těch režisérů, kteří nás umějí vést a kteří s námi umějí mluvit, kteří vědí, co po nás chtějí. Vždyť s úkoly člověk roste. A i když už jsem toho odehrál docela dost, pořád mě baví, bez ohledu na to, jestli jde o roli malou či velkou, když se na ní něco nového naučím. ***Práci v divadle můžete sám hodnotit nejen jako herec, ale i jako režisér. Jsou to striktně rozdílné pohledy?***

Ano, režírují. I když já to zase tak vážně neberu. Režirování jsem si odkoušel na našich již dávno tradičních divadelních večerech, při kterých se rozdávají různá ocenění, například divácké oblíbenosti a podobně. A právě tito takříkajíc legraci jsem jaksi začal dělat, byť jsem to moc za nějaké vážné režirování nepovažoval. Ale asi se to zalíbilo. No a pak jsem dostal od pana ředitele nabídku už skutečně režirovat *Noc na Karlštejně* na Biskupském dvoře. Ale bylo to asi spíš proto, že tehdy neměl nikdo jiný čas (*smích*). Mám tento muzikál opravdu moc rád, takže mě to ohromně bavilo, a navíc s našimi herci byla moc pěkná spolupráce. Potom jsem – ovšem v režijní koncepci pana ředitele – dělal *Vrabčáka a anděla*. A nejlivější moje působení je v přípravě pásma či projektu na počest Williama Shakespeara. Bylo to zajímavé už i proto, že jsem se zase setkal s tímto autorem, a osobně největší radost jsem měl z přípravy balkonové scény, při které se vystřídalo jedenáct Romeů a deset Julií.

Co je na práci šéfa souboru zpěvohry nejsložitější?

*Jako Richard Egli ve Franku V.,
režie Hana Burešová*

Asi bych nejmenoval žádný konkrétní příklad. Každý titul je charakteristický něčím jiným. Například původní muzikály jsou charakteristické tím, že se dodělávají do poslední chvíle. Stává se tedy, že se zkouší něco, co není ještě úplně dopsané, nebo se ještě během zkoušení stále proměňuje. U novinek se vlastně hledá tvar do posledního okamžiku. Vyžaduje to velkou koncentraci všech zúčastněných, samozřejmě včetně orchestru, někdy se ještě dva dny před premiérou dopisují noty, což fakt vyžaduje velkou koncentraci (smích).

Vy sám na něco hraje?

Bohužel. Tento talent mě obloukem minul. Když jsme zkoušeli *Školu základ života*, měl jsem v roli hrát na bicí a na kytaru. Přes prázdniny jsem se opravdu drtil, dřel, abych se na kytaru něco naučil, vlastně mi to pokazilo celé léto. A nakonec jsem stejně zavolał paní režisérce Burešové s velkou omluvou, že mně to prostě vůbec nejde a prosil jsem ji, ať mě přeobsadí. Neudělala to, a tak jsem tedy alespoň ťukal na bicí a ještě jsem to kolegům kazil.

V kolika inscenacích v současnosti hraje?

A chodíte do práce, nebo do divadla?

Abych pravdu řekl, přesně to spočítáno nemám. Řekl bych, že je to asi pětadvacet her či inscenací, kterých se ovšem – těch jak se říká „živých“ – hraje zhruba dvanáct či patnáct. Po roce se pak některá z ostatních třeba vrátí na repertoár. To je pak zapotřebí zapátrat v paměti, oživit si ji, vlastně se ji znovu naučit. A do práce jsem nikdy nechodil. Odjakživa říkám, že chodím do divadla. Mimochodem, tato práce, kterou miluji

a nikdy bych neměnil, není pro mě ani po těch letech vůbec samozřejmá či jednoduchá. Já totiž nezkouším tak úplně snadno. U mě je to tak, že každá nová role se většinou zrodí či vyklube a dobře dopadne (snad) až těsně před veřejnou generálkou nebo na ní. Není to však způsobeno třeba trémou. Já si prostě musím roli prvně zmapovat, pochopit v hlavě a až všemu stoprocentně rozumím, včetně okolností, které jsou kolem mě, jsem schopný pustit se do hraní daného příběhu už bez jakéhokoli omezení. Závidím kolegům, kteří přijdou na druhou zkoušku, a už hrají skoro hotovou postavu. Ovšem skutečnost, že se jakoby postavou tak trochu protřepím, osobně za žádnou tragédii nepovažuji. Spíš jsem vděčný a obdivuji se režisérům, že se mnou mají tu svatou trpělivost a že mě obsazují. Vždyť nikdy nemohou vědět do poslední chvíle, jak to dopadne (smích).

Říkáte, že divadlo vám stále dává. Ale je také něco, co vám vzalo?

Nevím, jestli se dá říct, že mi něco vzalo, ale jednu velkou změnu jsem určitě prodělal. Kdysi, když jsem ještě chodil na JAMU, nebyl problém i třikrát za týden začít s učením či prací ve škole už v sedm ráno. Dnes si – stejně jako pro tento rozhovor – dávám schůzky, tedy pokud to jde, až na jedenáctou. Prostě z někdejšího skřivana se stala sova. Ovšem za takové zážitky, jako je třeba ten, že ve dvě odpoledne hraju ve *Sněhurce* trpaslíka a večer drama od Friedricha Dürrenmatta, to určitě stojí.

*Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvil, Tino Kratochvil*

V listopadu opět zahajujeme prodej speciální edice

Vánočních dárkových poukazů!

Nejste si jisti, co už u nás vaši blízcí zhlédli či kdy budou chtít do divadla vyrazit? Obdarujte je dárkovou poukázkou na libovolnou vstupenku do Městského divadla Brno. Obdarovaný si bude moci vybrat sám, kdy a na které představení k nám přijde.

Při nákupu ušetříte 80,- Kč, kupní cena je totiž 500,- Kč, celková hodnota poukazu je však 580,- Kč. Další výhodou je prodloužená doba platnosti, která trvá až do konce divadelní sezóny!

Vyhnete se vánočnímu stresu a nakupte dárky již nyní, počet poukazů je omezený!

NA KÁVĚ S

Michalem ISTEŇÍKEM

Známý herec Michal Isteník z Městského divadla Brno by svoji mateřskou scénu za herecký byznys na volné noze nevyměnil. Je to logické nejen po jeho delší kariéře v tomto divadelním domě, ale i z ryze současného pohledu. Má za sebou velkou roli Pauli Neukomma v inscenaci *Frank V.*, do dalšího nemalého úkolu v romantické komedii *Zamilovaný Shakespeare* právě vstupuje, a to jako divadelní podnikatel Philip Henslowe. O obou těchto hereckých úkolech se v následujícím povídání dočtete, podobně jako o hraní s Bolkem Polívkou nebo o tom, proč by Michal na jeviště nepustil svého malého synka, anebo co s hercem udělá elektrický proud a co následně média.

Při našem posledním povídání jsem do tebe šfouchal, že tě na domácí scéně zakleli do roli potměšilých a nakopávaných sluhů. V inscenaci Král Lear hraješ také podřízeného blázna, který je ovšem protipólem svého pošetilého vladaře, šaškujícím filosofem. To je po rolích sluhů-poskoků vcelku osvěžení, ne?

Jsem tomu moc rád, i když ze začátku mi to pravda moc nešlo. Hledal jsem polohu tohoto šaška těžce. Nakonec jsem ji našel v až synovském poměru k Learovi, ale i jeho osvětleném vztahu ke Cordelii, jejíž čestnost prohlédl šašek dříve než jeho pán. Je na svého krále nejdříve hluboce našťvaný, tvrdý, rozhořčený a teprve potom ho se svým vladařem jímá velký soucit.

Learovi máš tedy v roli zpočátku oponovat. Jak se ti v tomto smyslu hraje s Bolkem Polívkou? Hraješ tedy proti němu, nebo s ním?

Jednoznačně s ním. Vztah šaška k Learovi v rámci oddanosti jsem nemusel nijak zvlášť hledat. S Bolkem jsem se totiž setkal už v předchozím titulu *Benátský kupec*. Z této profesní premiéry jsem měl velký strach i respekt, protože si ho děsně vážím. Na naše druhé setkání už jsem se vyloženě těšil. V *Learovi* mám s Bolkem více prostoru, více si ho jako hereckého partnera užívám. Myslím, že si na jevišti i v zákulisí hodně rozumíme. A rád přiznám, že mi v *Kupci* i *Learovi* Bolek sem tam pomáhal a radil.

A co ses tedy jako stále ještě herecký, i když cenami ověnčený kandradas při setkání s Mistrem naučil?

Hodně, třeba že člověk s ním nesmí na jevišti ani na vteřinu vypnout. Nevíte nikdy, co Bolek – vědomě či nevědomě – další vteřinu udělá. Mě na něm ale nejvíc baví, jakým celistvým způsobem je zapojený do situací a zároveň zůstává neuvěřitelně intuitivní a tělesně plastický. Nikdy není nahodilý. Také mě baví sledovat, které téma ho v *Learovi* při reprízách zajímá. Každý večer se položí do jiného monologu: o bezdomovcích, na něž fouká a prší, jindy se věnuje vstupnímu prokletí své dcery, pokaždé si objeví něco jiného.

Stanislav Moša a Hana Burešová jsou režiséři, kteří ve tvém profesním portfoliu figurují nejvíce. V čem ti třeba konvenuje Burešová, s níž jsi dělal Franka V.?

Já Haně Burešové až bezmezně věřím. Často se vědomě brzdím s nějakou vlastní invencí, čekám, s čím přijde ona. Pracuje s herci velmi důsledně. Vždy vyčkám, až ten její velký první nápor odpadne, a pak se do práce na roli pouštím opatrně i já.

Pauli Neukomm v inscenaci Dürrenmattovy komedie Frank V. představuje tvé sedmé setkání s Burešovou. Co na něm bylo zajímavé?

S Hankou už na sebe hodně slyšíme, způsob její práce znám, ale její oddanost divadlu mě nepřestane udivovat. Rozumím rychle jejím připomínkám a mohu se víc věnovat i autorovi samotnému. Na jevišti jsem se s ním setkal poprvé. Friedrich Dürrenmatt je pěkná potvora a to jsem při této inscenaci zjistil i jako asistent režie. Začal jsem si všimnout stavby jeho dialogů. Při reprízách se utvrzuju v tom, jak důležité je například

dodržovat interpunkci. Dokud sám autor nedokončí myšlenku, není radno ji herecky přetrhávat. Jinak si vezmete vítr z plachet a hlavně se ztratí všechny pointy. Dürrenmatt ale není jednoduchý ani pro diváka. Musí se hodně poslouchat. Když to publikum nedělá, nebo uděláme nějakou chybu my, okamžitě na jevišti cítíme, jak rychle začínáme diváka ztrácet. A je někdy velmi těžké se s ním znovu spojit.

Asistenta režie neděláš poprvé. Pošilháváš snad po této funkci u divadla?

Budu se držet svého kopyta... Ale i pro herce je dobré zkusit u divadla různé funkce – třeba občas přenést nějaký praktikábl nebo vyrobit rekvizitu. Zjistí pak, jak těžké je postavit scénu či jak se k předmětům na jevišti chovat. Pro herce je prostě dobré vidět, jak vše vzniká – vidět tu práci komplexně. A v tom je pro mě přínosná i funkce asistenta režie – stačí mi pak i méně připomínek. Ale jen pro ujasnění – asistent režie u Hanky je ponejvíce logistická funkce.

Skočme úplně jinam. Tvůj malý syn bude mít dva a půl roku. Půjčil bys ho na jeviště, jak to tvoji kolegové dělali často ještě i s jejich batolaty?

Odpověď je prostá: NE. Chtěli maličkého Matěje do muzikálu *Let snů LILI*. Že by přijel v nějaké kytice. Nesouhlasil jsem. Jednou tím načichne a už ho to nepustí. A co kdyby neměl talent?! Pak by byl v životě nešťastný. Já ho nechci nijak manipulovat. Stačí, že Matěj má vlajku a polštářek FC Barcelona a asi osmnáct balónů...

Nyní máš velkou roli v romantické komedii Zamilovaný Shakespeare. Je to divadelní podnikatel Philip Henslowe. Jsi žádaný herec, napadlo tě někdy osamostatnit se a zkusit s vlastním uměním Thálie třeba podnikat?

To opravdu nikdy. V Brně jsem doma, ale dostatečný trh pro volnou nohu tady není. A já nechci trávit život na cestách. Jsem rád v kolektivu, který znám. Nechci se nechat najímat na pět různých projektů za sezónu a poznávat stejně tolik různorodých pracovních skupin. Úplně mi postačuje MdB, Buranteat a jednou za čas nějaké hostování, jako například v minulé sezóně v Divadle v Dlouhé. I to je při mém vytížení až dost. *Zamilovaný Shakespeare dorazil do Brna pouhé tři roky po londýnské divadelní premiéře a uvádíte ho jako první divadlo na evropském kontinentu. Mnoho tvých kolegů z Městského*

S Janem Mazákem v komedii Frank V.,
režie Hana Burešová

divadla Brno se vydává za hudebním divadlem do Londýna či New Yorku. Držíš také tímto způsobem prst na tepu divadelní doby?

Většinou takto vyráží moji muzikáloví kolegové. Vidí kupříkladu, jak se představení, které se bude dávat u nás, dělá jinde. To je zvláště technicky přínosné. Velké produkce v Londýně nebo New Yorku mají na zkoušení víc času a tím, že vidíte finální tvar, může odpadnout i hodně technických zádrhelů. A vidět špičky v oboru je přece taky fajn. Mně se podobné výlety zatím vyhýbají.

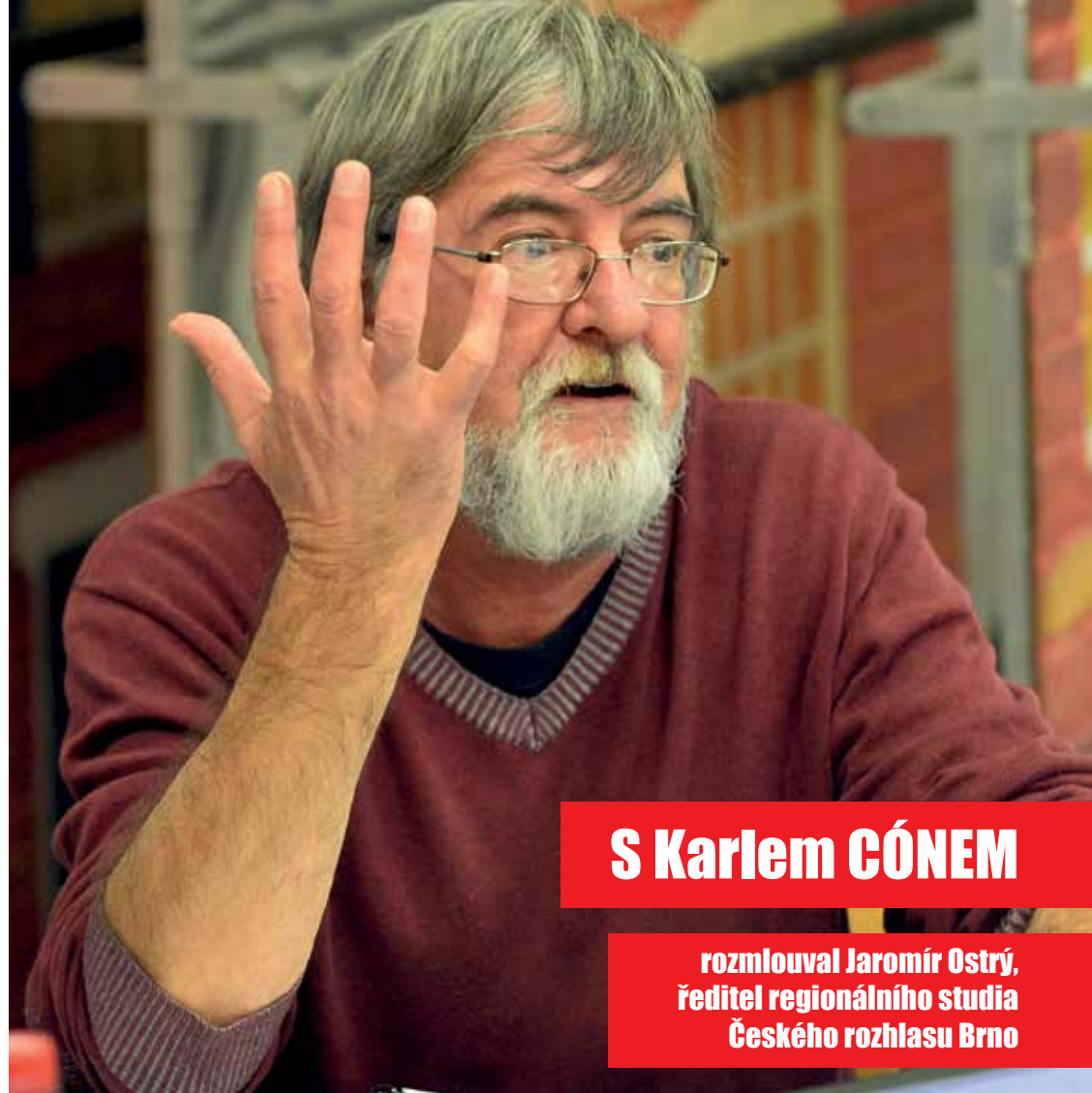
Přesto jsme tě na mateřské scéně viděli v hudebních titulech jako Malované na skle, Ptákoviny, Těžká Barbora, Donaha! Klasická otázka – máš tedy raději činohru, či muzikál?

V činohře se opravdu cítím lépe. Mně jde skutečně více mluvené slovo. Nejsem dobrý zpěvák, tanečník, ani příliš muzikální typ. Jsem vždy strašně nervózní, když mě chtějí do muzikálu, a často pěveckými chybami ztrácím sebevědomí, abych se cítil pevný v kramflecích i v činoherních titulech. Přesto třeba *Těžká Barbora* patří k mým nejoblíbenějším inscenacím a stýská se mi po ní. Snad na ni v nabitém programu ještě dojde. **Vrať me se na závěr ke kuriozitě z loňského listopadu, kdy jsi byl hlavním aktérem úrazu elektrickým proudem v Žižkovském divadle Járy Cimrmana. Zasáhl tě proud a ty jsi přímo z jeviště**

putoval do nemocnice, kde ale nebyly zjištěny žádné trvalé následky a byl jsi po pár hodinách propuštěn. Je divadlo podle tebe někdy o život?

Stál jsem na zemi a ručkoval po tahu omotaném prodlužovačkou, která praskla. Celý ten ocelový tah probíjel. Když jsem se ho pěkně uzemněný chytil obouruč, stal jsem se ideálním vodičem. Elektřina mi projela tělem až k srdci a odhodilo mě to. Zkoušel jsem hrát dál, ale pak jsem zjistil, že hraju scénu, která měla přijít až za dvacet minut a seknul sebou v portále. V nemocnici jsem se nejvíce bál, co mi v domovském divadle řekne ředitel Moša, s nímž jsem měl následující ráno zkoušet. Než mě dovezla záchranka do špitálu, byl toho plný internet. Po čtyřech hodinách mě pustili se zkontrolovaným tlakem i srdcem. Prosil jsem novináře, aby napsali, že jsem v pořádku. To vyšlo až o den později. Představte si moje rodiče, kteří šli druhý den do práce a slyšeli z rádia, že jejich syna zasáhl proud a leží v nemocnici. Já tou dobou doma spal, protože jsem se do Brna vrátil až kolem čtvrté ráno a oni se mi nemohli dovolat. Několik hodin nevěděli, co se skutečně stalo! Za to jsem byl na novináře dost naštvaný. Tato ranní situace byla o život více, než dokáže být divadlo!

Text: Luboš Mareček,
foto: Tino Kratochvil, JEF Kratochvil

S Karlem CÓNEM

rozmlouval Jaromír Ostrý,
ředitel regionálního studia
Českého rozhlasu Brno

Jak to všechno začalo?

Když mi bylo sedm roků, vzala mě babička Františka za flígr a zavedla mě do hudebky, a tak jsem začal chodit do houslí. Můj učitel houslí, jmenoval se Leopold Janů, byl tak trošku šílenec, ale přes to všechno mě dotlačil až ke zkouškám na brněnskou konzervatoř.

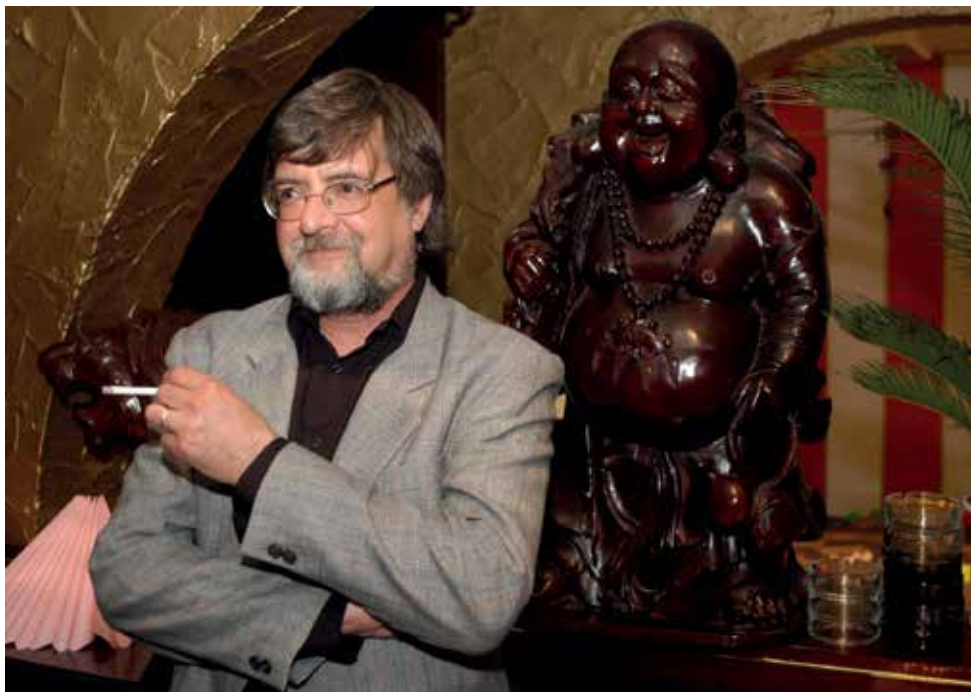
Vzpomínáš si ještě na první dojem z konzervatoře?

Klepal jsem se hrůzou a popravdě ani nevím, jak se stalo, že jsem přijímačky zvládl bez falešných tónů. Pak jsem přišel do třídy, kde nás bylo tako-

vých víc, a tak vlastně začal můj opravdový život s hudbou. A co se mi moc líbilo – všude se tehdy říkalo soudružko učitelko, ale na konzervatoři paní profesorko. Moc rád na ta léta vzpomínám. Už tehdy jsem se potkával s budoucími herci a divadlem a cítil jsem, že ta setkání jsou osudová...

A koho jsi tam třeba potkal...?

No, zejména mě oslovilo setkání s tehdejším profesorem na konzervatoři, hercem Stanislavem Zindulkou a jeho žáky – Libou Šafránkovou, Dášou Veškrnovou, Oldřichem Kaiserem a dal-

šími... To už jsem působil taky jako klavírista a skladatel. A často si také vzpomínám na jejich spolužáka a dokonce prvního manžela Dášy Veškrnové Radvíta Nováka. Jednou jsme byli na Slovensku v Modré a tehdy kohosi napadlo zahnat Radvíta (oblíbeného prezidenta, jak se mu říkalo) do vypuštěného bazénu, celé tři hodiny tam musel pobýt.

V plavkách?

Bylo to v zimě, takže našťěstí ne.

Vy jste na konzervatoři taky založili kapelu Aleš a Martin – tedy Aleš Kvapil, Martin Mysliveček, ty a kdo další?

Honza Králík – dnes psycholog v Hodoníně. Dostali jsme se taky k doprovázení zpěváků na talentových soutěžích a jedním ze soutěžících byl populární Rudy Kovanda. S ním byla velmi jednoduchá domluva, zeptali jsme se Rudy: Rychle, nebo pomalu? A on odvětil: Tak třeba rychle... A bylo to. Ruda měl dar vymyslet si text na mís-

tě – například „Oxana a Liduška byly dvě krasavice, já jsem taky krasavec“. Byl nepřekonatelný a nebýt zásahu shora, dotáhl to až na Zlatého slavíka.

Po konzervatoři jsi šel na JAMU?

Ano, čekala mě studia skladby na JAMU. Byla to krásná léta pod vedením profesora Miloslava Ištvanova. Na konci studia jsem napsal symfonii *Cesty* a začal cestovat. Prošel jsem divadla v Liberci, Hradci Králové a Jihlavě, ale nakonec mi to nedalo a do Brna jsem se po deseti letech vrátil. Pracoval jsem taky v brněnském rozhlase, v Národním divadle v Brně, učil jsem na konzervatoři a nakonec jsem zakotvil v Městském divadle Brno. A nelituji.

Jak se skládá pro divadlo?

Asi nejdůležitější je pochopit záměr režiséra.

To je asi těžké, že?

Ani ne. Jsou režiséři, se kterými spolupracuji často, a oba už víme, co od sebe můžeme čekat.

Nezapomenutelná práce pro divadlo?

Na jaře v roce 1999 za mnou přišel ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša s nabídkou, abych upravil *My Fair Lady* pro malý orchestr. On tuto inscenaci převedl z Londýna do Brna,

upravil a hrajeme ji pod názvem *My Fair Lady (ze Zelňáku)*. A s velkým úspěchem už sedmnáct let.

Ty to budeš vědět – čím to je, že Městské divadlo Brno je tak dlouho tak úspěšné?

Já si myslím, že to divadlo zažilo řadu šťastných momentů ve své historii. Jedním z nich byl jistě fakt, že se jeho ředitelem stala tak výrazná osobnost, jakou bezesporu Stanislav Moša je. Dokáže k sobě přitáhnout ty nejlepší lidi ze všech oborů, které divadlo potřebuje. A všem jde o jediné – dělat dobré divadlo.

Co ti dělá radost?

Vždycky mě potěší nabídka zajímavé práce pro divadlo. Tak třeba se Stanislavem Slovákem, Janem Šotkovským a Petrem Štěpánem jsme přivedli na svět už tři hudební komedie *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Baron Trenck* a *Mendel aneb Vzpoura hrášků*. A chystáme na příští léto další překvapení...

Dovedeš si představit, že bys dělal něco jiného?

Nedovedu. Psát hudbu a žít divadlem je můj osud.

foto: jef Kratochvil

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ

William Shakespeare

KRÁL LEAR

tragédie pošetilosti

V titulní roli Boleslav Polívka.

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Cordelii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst, pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shakespeareova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Petr Štěpán, Michal Isteník, Lukáš Janota, Zdeněk Junák, Jakub Zedníček, Ivana Vaňková, Ivana Odehnalová / Markéta Pešková, Hana Kovářiková / Pavla Vítázková, Viktor Skála, Aleš Slanina a další.

Peter Stone, Maury Yeston

TITANIC

osudový muzikál

Příběh divadelní verze jedné z neznámějších tragických událostí 20. století je mozaikou jednotlivých lidských osudů a vedle zaštiťujícího tématu údajně nepotopitelné lodi vypráví životy skutečných lidí i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, který setrval na kapitánském můstku až do poslední chvíle; lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem či majitelem

HUDEBNÍ SCÉNA

lodi Bruceem Ismayem, který toužil po úspěchu natolik, že nutil kapitána ke zbytečně riskantnímu zrychlování. Jejich reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetanou, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Po fatálním střetu s ledovcem v noci ze 13. na 14. dubna roku 1912 se utopilo 1517 lidí a spolu s nimi zůstalo na dně oceánu mnoho nesplněných snů, nevyřčených přání a promarněných možností...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký / Zdeněk Junák, Stanislav Slovák / Petr Štěpán, Petr Gazdík / Karel Škarka, Markéta Pešková / Barbora Remišová / Eliška Skálová, Jan Brožek / Marek Kolář a další.

Stanislav Moša, Petr Ulrych, Julius Zeyer

RADŮZ A MAHULENA HUDEBNÍ SCÉNA

návrat muzikálové balady

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma zneprá-telenými rody vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratrů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klišé, jež je zde ovšem namísto) hory přenáší a kameny láme.

Muzikálová balada na motivy známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* měla svoji světovou premiéru 8. listopadu roku 1997 a zaznamenala 91 vyprodaných repríz a desetitisíce okouzlených diváků. Přijďte si připomenout nádherné melodie Petra Ulrycha a půvabné verše Stanislava Moši! „...dvě království se v zásti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrození jsou Radúz a Mahulena!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Andrea Zelová / Sára Milfajtová, Aleš Slanina / Marek Kolář, Lucie Bergerová, Viktória Matušová, Hana Kovářiková, Katarína Ptáčková, Stanislav Slovák, Markéta Secláčková a další.

Alan Ayckbourn

MALÝ RODINNÝ PODNIK

ČINOHERNÍ SCÉNA

hořká komedie

Dynamická ostrá komedie se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž

se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Ayckbourn v inscenaci dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející

sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Jakub Uličník, Ladislav Kolář, Jan Brožek, Igor Ondříček, Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová, Jan Mazák a další.

Simon Mawer

SKLENĚNÝ POKOJ ČINOHERNÍ SCÉNA

příběh legendární vily

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele Simona Mawera, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zabírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí.

Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do šedesátých let.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Pavla Vítázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

Objednávky na Roční předplatné 2017 přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 12, 602 00 Brno, telefon: +420 533 316 352.

Cena: 2.300,- Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP 1.750,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 1. listopadu 2016 každý všední den od 9.00 do 16.00 hodin.

NOC divadel

19. listopad 2016

Již počtvrté se zapojí Městské divadlo Brno do jednoho z největších divadelních svátků svého druhu v Evropě.

Noc divadel tentokrát připadne na sobotu 19. listopadu a stejně jako v předchozích letech pro vás připravíme zajímavé akce, včetně nočních prohlídek zákulisí!

HRAJEME

Jiří Brdečka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála:

LIMONÁDOVÝ JOE

Pouze v říjnu a listopadu 2016 na Hudební scéně! „*Whisky to je moje gusto, bez whisky mám v srdci pusto...*“ a celá řada dalších již zlidovělých melodií a báječných textů dnes neodmyslitelně patří na první místo zlatého fondu českých hudebních komedií. Novinář, spisovatel, kreslíř i filmový scenárista a režisér Jiří Brdečka napsal v letech 1939 – 1940 pro časopis *Ahoj na neděli* seriál povídek, v němž zúročil svou zálibu v tématu Divokého západu. Dal tehdy vzniknout postavě Limonádového Joea – ideálního westmana, který místo whisky pije limonádu a přísně dbá na mravnost. V březnu roku 1944 se na jevišti Divadla Větrník objevil usměvavý a čestný pistolník již jako titulní postava nové divadelní hry. Nesmrtelným se ovšem jeho pátrání po kakao-vé skvrně velikosti mexického dolaru stalo až díky filmovému zpracování v režii Oldřicha Lipského z roku 1964. Nesmrtelnou filmovou parodií v hlavních rolích s Karlem Fialou jakožto blondatým hrdinou a Milošem Kopeckým v roli největšího zloducha nešťáťáka se zneuctívat nevinné dívky, která nás přivádí do arizonského městečka roku 1885, kde se všichni scházejí v místním saloonu a poslouchají arizonskou pěnici Torrado Lou, vidělo jen v kinech přes čtyři a půl milionů diváků! Od té doby se pravidelně objevuje na televizních obrazovkách a neméně i na divadelních prknech. Přísně, které pro film nazpívali Karel Gott či Yveta Simonová, budou mít diváci nyní možnost slyšet naživo v interpretaci našich předních herců. Westernová hudební parodie *Limonádový Joe* již dávno vévodí sni slávy české komedie.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, Sára Milfajtová nebo Ivana Odehnalová, Jana Musilová nebo Ivana Vaňková, Jan Apolenář nebo Alan Novotný nebo Viktor Skála a další.

Stanislav Moša, Petr Ulrych, Julius Zeyer:

RADŮZ A MAHULENA

Není v našem divadle zcela obvyklé, abychom se opětovně vraceli k uvádění titulů, které jsme již dříve inscenovali. Jsou ovšem díla, která si svůj návrat na jeviště jistě zaslouží, a věříme, že jsou i diváci, kteří jejich obnovení s nadšením přivítají. K takovým dílům jistě patří i muzikálová balada, která vznikla podle známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* a která měla svou světovou premiéru 8. listopadu roku 1997. Hrála se až do roku 2002 a znamenala 91 repríz, 36 295 diváků se v těch letech nechalo okouzlit niterným příběhem, který jim již tenkrát

hráli Markéta Sedláčková, Petr Gazdík, Zdena Herfortová, Ladislav Kolář, Igor Ondříček, Petr Štěpán či Stanislav Slovák. Tedy herci, kteří jsou dodnes výraznými osobnostmi našeho divadla a jejichž popularita tenkrát mimo jiné i díky tomuto představení vznikala. Diváci již tehdy odcházeli z divadla a v hlavě jim stále zněly dodnes nezapomenutelné melodie Petra Ulrycha s krásnými texty Stanislava Moši. Je mnoho těch, kteří si dodnes zpívají „...*dvě království se v zásti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrození jsou Radúz a Mahulena!*“, a nebo „*Magurský králeviči, hodím tě mezi krysy! Co ti kdy bylo krásné, navždycky bude kdysi!*“ Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma zneprátelenými rody zde tentokrát vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratřů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející současnému obecenstvu možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klišé, jež je zde ovšem namístě) hory přenáší a kameny láme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Sára Milfajtová nebo Andrea Zelová, Marek Kolář nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová, Viktoriina Matušovová, Hana Kovářková, Katarína Ptáčková, Stanislav Slovák, Markéta Sedláčková a další.

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Skvostný film režiséra Johna Maddena *Zamilovaný Shakespeare* se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Brilantně totiž popojil romantický příběh Williama Shakespeara, zamilovaného do půvabné aristokratky Violy de Lesseps, s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojena za chlapce snaží proniknout do Shakespeareovy herecké společnosti, aby vše vyvrcholilo skrze ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se zázrak divadla rodí na poslední chvíli ze zmatku a chaosu. Tato bytostně divadelní látka ovšem volala po jevištní adaptaci, které se nakonec s velkým úspěchem (!) ujal renomovaný dramatik a scenárista Lee Hall, (mimo jiné autor filmové i divadelní verze *Billyho Elliota*). Pouhé tři roky po londýnské divadelní premiéře vám nabízíme jako první divadlo na evropském kontinentu tento – slovy jednoho věhlasného anglického kritika – „milostný dopis divadla sobě samému“, poutavý příběh o tom, jak z původně zamýšlené hry *Romeo a Ethel, deera pirátova* vlivem všemocné lásky nakonec vzniklo drama tisíciletí *Romeo a Julie*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Michal Isteník, Jiří Mach, Petr Štěpán, Alena Antalová, Aleš Slanina, Markéta Sedláčková a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

2. 11. st 19.00	Splašené nůžky	zadáno
3. 11. čt 18.00	Splašené nůžky	zadáno
4. 11. pá 18.00	Splašené nůžky	zadáno
9. 11. st 18.00	Zamilovaný Shakespeare	
10. 11. čt 19.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	zadáno
11. 11. pá 19.00	Zamilovaný Shakespeare	A5
12. 11. so 19.00	Zamilovaný Shakespeare	P
13. 11. ne 19.00	Zamilovaný Shakespeare	
14. 11. po 18.00	Zamilovaný Shakespeare	SP
15. 11. út 19.00	Zamilovaný Shakespeare	E2
16. 11. st 19.00	Frank V.	A3
17. 11. čt 19.00	Frank V.	A4
		
18. 11. pá 19.00	Mrtvé duše	A2016
19. 11. so 19.00	Mrtvé duše	R2016
20. 11. ne 19.00	Dokonalá svatba	
21. 11. po 19.00	Brouk v hlavě	
22. 11. út 19.00	Brouk v hlavě	
23. 11. st 19.00	Splašené nůžky	zadáno
25. 11. pá 19.00	Jméno	
26. 11. so 19.00	Jméno	M2016
27. 11. ne 19.00	Zamilovaný Shakespeare	D
28. 11. po 19.00	Zamilovaný Shakespeare	A1
29. 11. út 19.00	Jméno	Z2016
30. 11. st 19.00	Brouk v hlavě	zadáno

1. 11. út 19.00	Limonádový Joe	A2/AB2
2. 11. st 19.00	Limonádový Joe	
3. 11. čt 19.00	Limonádový Joe	C4
4. 11. pá 19.00	Limonádový Joe	C5/E5
5. 11. so 14.00	Limonádový Joe	
5. 11. so 18.00	Limonádový Joe	
6. 11. ne 14.00	Limonádový Joe	
6. 11. ne 18.00	Limonádový Joe	
7. 11. po 19.00	Limonádový Joe	
8. 11. út 18.00	Limonádový Joe	
9. 11. st 19.00	Limonádový Joe	
10. 11. čt 19.00	Limonádový Joe	
11. 11. pá 19.00	Limonádový Joe	zadáno
12. 11. so 14.00	Limonádový Joe	
12. 11. so 18.00	Limonádový Joe	
13. 11. ne 14.00	Limonádový Joe	
13. 11. ne 18.00	Limonádový Joe	
14. 11. po 19.00	Limonádový Joe	
15. 11. út 18.00	Limonádový Joe	
16. 11. st 19.00	Limonádový Joe	
17. 11. čt 14.00	Limonádový Joe	
17. 11. čt 18.00	Limonádový Joe	
19. 11. so 19.00	Radúz a Mahulena	
20. 11. ne 14.00	Radúz a Mahulena	
20. 11. ne 18.00	Radúz a Mahulena	
21. 11. po 19.00	Radúz a Mahulena	
22. 11. út 18.00	Radúz a Mahulena	
30. 11. st 18.00	Mary Poppins	

1.12. čt 19.00	Frank V.	AB4
2.12. pá 19.00	Frank V.	AB5
3.12. so 19.00	Splašené nůžky	
4.12. ne 19.00	Mrtvé duše	X2016
7.12. st 19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB3
8.12. čt 19.00	Zamilovaný Shakespeare	C4
9.12. pá 19.00	Zamilovaný Shakespeare	C5
10.12. so 18.00	Splašené nůžky	PP1
11.12. ne 18.00	Splašené nůžky	PPP
16.12. pá 14.00	Ryba potmě	
16.12. pá 19.00	Ryba potmě	E5
17.12. so 19.00	Ryba potmě	P
18.12. ne 19.00	Ryba potmě	E7
19.12. po 19.00	Ryba potmě	AB1
20.12. út 19.00	Ryba potmě	C2
21.12. st 19.00	Mrtvé duše	T2016
22.12. čt 18.00	Křídla 2015/2016	
27.12. út 19.00	Charleyova teta	
28.12. st 19.00	Splašené nůžky	
29.12. čt 19.00	Splašené nůžky	
30.12. pá 19.00	Ryba potmě	
31.12. so 18.00	Ryba potmě	

1.12. čt 18.00	Mary Poppins	
2.12. pá 18.00	Mary Poppins	
3.12. so 14.00	Mary Poppins	
3.12. so 18.00	Mary Poppins	
4.12. ne 14.00	Mary Poppins	
5.12. po 18.00	Mary Poppins	
6.12. út 18.00	Mary Poppins	
7.12. st 18.00	Mary Poppins	
8.12. čt 18.00	Mary Poppins	
9.12. pá 18.00	Mary Poppins	
10.12. so 14 a 18	Mary Poppins	
11.12. ne 14 a 18	Mary Poppins	
12.12. po 18.00	Mary Poppins	
13.12. út 18.00	Mary Poppins	
14.12. st 18.00	Mary Poppins	
15.12. čt 18.00	Mary Poppins	
16.12. pá 18.00	Mary Poppins	
17.12. so 14 a 18	Mary Poppins	
18.12. ne 14 a 18	Mary Poppins	
19.12. po 18.00	Mary Poppins	
20.12. út 19.00	Mary Poppins	
22.12. čt 18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
23.12. pá 18.00	Vánoční koncert Javory	
26.12. po 14.00	Mary Poppins	
26.12. po 18.00	Mary Poppins	
27.12. út 18.00	Mary Poppins	
28.12. st 18.00	Mary Poppins	
29.12. čt 18.00	Mary Poppins	
30.12. pá 18.00	Mary Poppins	
31.12. so 14.00	Mary Poppins	
31.12. so 18.00	Mary Poppins	

P. L. Traversová, Richard Sherman,
Robert Sherman, Julian Fellowes,
George Stiles, Anthony Drewe:

MARY POPPINS

Po tříleté odmlce se na jeviště Hudební scény znovu vrací laskavá chůva *Mary Poppins!* Ovšem pouze v exkluzivních 35 reprízách! Muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho, divadelní remake proslulého filmu *Mary Poppinsová* z roku 1964, ověněného pěti Oscary, vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně koncem 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobvyklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery rodičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, doplnil jej novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou show, která po několik sezón sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete opět na strhující a efektní scénografii Petra Hlouška s řadou kouzelnických triků a náročná taneční (zejména pak stepařská) čísla a především krásný dojemný rodinný příběh!

Režie: Petr Gazdík

Friedrich Dürrenmatt:

FRANK V.

Tato „gangsterská opera o přátelství na život a na nic, a pro život, jaký je“, jak s laconickým veselím charakterizoval své dílo autor, platí vedle *Návštěvy staré dámy* a *Fyziků* za vrcholné dílo moderního švýcarského dramatika, který zastával názor, že je-li úkolem umění vyslovovat se ke stavu světa, je pro současnost vhodná už jen forma komedie. S velkou ironií a nadsázkou v ní zobrazil praktiky a morálku jednoho soukromého peněžního ústavu. Banka Franka V. je svérázný podnik. Peníze, které sem zákazníci vloží, už nikdy v životě neuvidí. Realizuje se zde také zásada neuzavřít ani jeden poctivý obchod. Podvádí se tu, okrádá, ba i vraždí jako na běžícím pásu; ale také se tu hodně zpívá – třeba o dobru, o slušnosti, o snech a budoucím štěstí. Tato „lod“ plná „pirátů“ se však pomalu potápí a zachránit ji může jen lodivod s moderněj-

šími a účinnějšími metodami. Jenomže... Slovy autora: „*Frank V. pojednává o slabošské vládě jednoho ředitele nad soukromou bankou, o jeho smrti a o převzetí obchodu synem. Je to příběh kolektivu. Metodou této soukromé banky je gangsterství. Metoda, která pochází ještě ze starých dobrých časů, je jaksi nuceně zděděna a špatné dědictví se protlouká dál: gaunerství otců si vynucují gaunerství synů.*“ Občas se najde hlas, který tvrdí, že lidé, jaké Dürrenmatt ukazuje ve *Frankovi V.*, prostě neexistují. Sám autor jako pozorovatel lidí i sebe samého si tím nebyl tak jist. Přiznal sice: „*Jistěže, moje soukromá banka je fikce.*“ Zároveň však dodal: „*My všichni chceme, stejně jako Frankovi zaměstnanci, dobro, šťastné děti, rodinný domek, chceme být slušní. Dejme si pozor, abychom o dobru pouze nezpívali jako oni.*“

Režie: Hana Burešová

Hrají: Alena Antalová, Jan Mazák, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Igor Ondříček, Ladislav Kolář, Michal Isteník, Zdeněk Junák, Lucie Zedníčková, Viktor Skála a další.

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si umyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor. Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

RODINNÉ STŘÍBRO

Sára MILFAJTOVÁ

Pro mnohé čtenáře bude asi překvapením, že navzdory svému mládí se pětadvacetiletá Sára Milfajtová na prknech Městského divadla Brno objevuje už sedmáctou sezónu. Její zatím poslední velkou příležitostí se stala Winnifred v *Limonádovém Joeovi*. Jaká je vaše nejoblíbenější píseň z *Limonádového Joea*?

Mými oblíbenými písněmi z filmu jsou *Horácko blues* a *Což nevidíš mé zvlhlé rty*, které zazní i v našem představení.

A hláška nebo replika?

Ve filmu mě pobavilo mnoho slovních hříček a nedokážu jmenovat jednu. To, kterou si oblíbím v inscenaci, vám řeknu až na konci našeho „Limonádového turnusu“, tedy po 17. listopadu. Co vám ale můžu prozradit už teď? Je, že v představení zazní hlášky i zcela nové. Sama se těším, jak na ně budou diváci reagovat.

Co zatím bylo při zkoušení nejnáročnější?

Při zkoušení s režisérem Petrem Gazdíkem si někdy říkám: Opravdu jsem už v práci? Žánr *Limo-*

S Milanem Němcem v komedii *Mladý Frankenstein*, režie Petr Gazdík

nádového Joes je hravý a stejně takové je i zkušeni s Petrem a mými kolegy. Obecně je pro mě vždy nejnáročnější fáze na zkušebně, kdy člověk musí odříznout pohledy kolegů a civilnost prostředí. Vždy se těším na jeviště, na kostýmy, scénu, světla, orchestr a tak dále. Atmosféra le-dasčemu pomůže.

Mimochodem, jak to vidí krásná mladá žena s gentlemanstvím současných mužů?

Je jich jak šafránu, ale pořád tu jsou!

A jak to máte s odporem k alkoholu?

Popravdě mám alkohol radši v jídle než ve sklenice. Třeba na Vánoce je pro mě rum v perníkových kuličkách naprosto zásadní srdeční záležitostí.

Alternujete se dvěma kolegyněmi. Nevadí vám to?

Já další alternaci vítám.

Vaši maminkou je herečka, otcem jeden z nejvytíženějších českých scénografů. Vy taky inklinujete k výtvarnému umění. Převážilo herectví, tanec, zpěv?

Ano, je to tak. Můj zájem o rukodělné práce šel na úkor divadla stranou a je pravda, že mi to někdy chybí. Když se najde trochu víc času, vezmu do ruky štětce, ubrousky, barvy, cokoliv a poma-

luju skříně, květináče, při té příležitosti přesadím kytky nebo zatluču nějaké nové rámečky do zdi. Dříve jsem dělala mozaiky, sochala z hlíny, chtěla jsem být módní či kostýmní návrhářkou, zajímala jsem se o interiéry a design, ale já to asi neumím skloubit. Tak se teď alespoň koukám na obrázky, stále čerpám inspiraci a říkám si, že kdyby mi někdy, nedej bože, stávkovaly hlasivky nebo paměť, je tu pořád něco, co bych chtěla rozvíjet a čemu bych se chtěla věnovat.

Vzpomínáte si na své úplně první vystoupení před diváky?

První vystoupení, které si pamatuji, a to díky kamerovému záznamu, se odehrává v Českých Budějovicích v bytě našich známých. Jsou mi asi tři roky a zpívám jim písničku *Pejsku náš, co děláš, žes tak vesel stále*, zatímco mě obskakuje jejich kokršpaněl. Všichni se smějí, i já, i když asi něčemu jinému.

Wendla v Probouzení jara se stala vaší první větší příležitostí na prknech MdB. Jaká byla?

Wendlu jsem měla možnost nastudovat takzvaně understudy, tedy jako náhradník. Zahrála jsem si jí proto jen dvakrát, takže jsem si ji neměla moc času užít. Přesto to ale byla krásná příležitost a především to byl opravdu dechberoucí kus po-

všech stránkách, na který s kolegy stále vzpomínáme a ve skrytu duše doufáme, že se na naše jeviště vrátí. Mimochodem, nedávno jsem to počítala a první inscenace, ve které jsem v Městském divadle Brno hrála, byla *Zkouška aneb Potrestaná láska*, v níž jsem účinkovala díky sboru Kantiléna, kde jsem jako malá zpívala. Na prknech MdB se tak objevuji opravdu už sedmnáctou sezónou. Strašně to letí.

Dokonce dvakrát jste soutěžila v celonárodních talentových soutěžích. Zaujala jste, ale nezvítězila. Určitě to ale byla cenná životní zkušenost – co vám to dalo?

Podstatný pro mě byl zejména pohled do zákulisí televizní tvorby, což mi dalo nejen praktickou zkušenost k mému vysokoškolskému studiu v oboru Mediálních a komunikačních studií, ale především prozření v rámci mediálních produktů a podstaty a praktik této televizní zábavy.

Bylo vám líto, když jste vypadla?

Jak se říká, i cesta je někdy cíl. Účast v takovýchto soutěžích nenese jen klady, proto i já jsem měla při vypadnutí oboustranné pocity. Jsem ale za tyto příležitosti a zkušenosti nesmírně vděčná.

Za sebou máte i televizní reklamu – se skupinou Aquababes, účinkovala jste i v několika televizních seriálech. Jsou ale herci, kteří k oběma těmto „disciplinám“ mají velmi negativní vyhraněný vztah. Nevysloužila jste si proto nějaké negativní hodnocení?

Tanec, zpěv i herectví jsou řemeslo a já osobně nevidím na jejich aplikování komerčním způsobem nic špatného. Díky těmto, byť pro mnohé povrchním projektům, jsem měla možnost se potkat a pracovat se spoustou profesionálů z různých oborů. Všechno, do čeho jsem se kdy pustila, pro mě byly zkušenosti a setkání, ze kterých neustále čerpám. A samozřejmě je to také příjemný finanční bonus.

Máte nějaký umělecký sen?

Pokud bych měla mluvit o mých divadelních snech, v tomto se asi od většiny svých kolegů liším. Od malička mě bavila spousta věcí, nikdy jsem se nijak úzce neprofilovala a tím, že oba moji rodiče pracovali v divadelním prostředí, stalo se divadlo mým častým azylem a cítím se v něm dodnes jako doma. Spolupracovníci mých rodičů se stali mými přáteli a posléze i mými kolegy. Práci v divadle jsem si nijak nevysnila, ale nějak přirozeně se z mé zábavy stala i mou profesí, což považuji za životní výhru. Proto zřejmě

nemám žádné vytoužené role jako většina kolegů, kteří přišli z odlišného prostředí a svou profesi, a s ní i role, si vysnili. Dělán divadlo, protože mě to baví, a baví mě to právě tady a právě s těmito lidmi.

Jak trávíte volný čas?

Mám velmi vřelý vztah k přírodě, objevování a obdivování, k tomu velkou rodinu, několik přátel, partnera a psa, kteří všechny tyto radosti sdílí se mnou.

Martina Sáblíková si prý před závody zavazuje pro štěstí brusle v přesně daném pořadí. Máte nějaký rituál před tím, než se zvedne opona?

Před každou premiérou se s kolegy pro štěstí symbolicky poplíveme a pokopeme kolena do zadku, říkáme si „Breptej, potvoro!“, „Zlom vaz!“ a odpovídáme si „Vem tě čert!“ , což je pro nedivadelníky asi dost kuriózní. Osobní rituál nemám, jen když jsem nervózní, tak si zazpívám nebo dřepuju. I v civilu hodně emocí řeším zpěvem, vibrace hlasu mě uklidňují.

Text: Jiřina Veselá,

foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

NEUTAHUJTE KOHOUTY A ŠETŘETE NA PLNÝ PLYN

Nepropásněte padající ceny zemního plynu.

22. 11. 2016

SE DOZVÍTE
VÍCE!

Bud'te u toho, ať Vám to neunikne.

CHCI LEVNEJSI PLYN.CZ

„Je pro nás samozřejmostí vracet část zisku do regionu, kde podnikáme.“ Takové je krédo významného dodavatele zemního plynu, akciové společnosti Slovenský plynárenský priemysel, která dlouhodobě podporuje řadu nejrůznějších organizací a projektů nejen na Slovensku, ale také v České republice. „Jsem velmi rád, že do tohoto výčtu náleží i Městské divadlo Brno, které patří mezi nejkvalitnější scény vůbec,“ říká Ing. Petr Ivánek, předseda představenstva dceřiné společnosti SPP CZ.

Na český trh vstoupilo SPP zhruba před osmi lety. Co se za tu dobu změnilo?

Naše postavení se stabilizovalo a jsme konkurenceschopní. Nejprve jsme nabízeli plyn jen velkým zákazníkům, před zhruba pěti lety jsme nabídku rozšířili o produkty také pro malooběratele a domácnosti. A počet zájemců z jejich řad roste, především proto, že patříme k důvěryhodným dodavatelům a nabízíme zajímavou cenu. Nedávno jsme například mohli díky pohybům na světových trzích snížit cenu o zhruba 13 procent, takže v současnosti nabízíme za dobu, co v ČR působíme, vůbec nejnižší cenu za MWh. V porovnání s tradičními tuzemskými dodavateli mohou naši zákazníci ušetřit až 5 tisíc korun ročně.

Slovenský plynárenský priemysel je na Slovensku největším dodavatelem zemního plynu. Plynou z tohoto výsadního postavení nějaké výhody i pro české zákazníky?

Jednoznačně. Slovenský plynárenský priemysel je firmou se zhruba stošedesátiletou tradicí a náleží k nejvýznamnějším dodavatelům plynu v Evropě, dodáváme energie více jak 1,3 milionu zákazníků. Díky tomu se zákazníci naší dceřiné společnosti jednak mohou opřít o zájem silného a stabilního dodavatele, na druhé straně my můžeme jako organizačně pružná a flexibilní firma akceptovat jejich konkrétní požadavky a připravit jim atraktivní nabídku.

Na které představení z nadcházejících novinek se těšíte nejvíce?

Jsem moc rád, že se vrací, alespoň na čas, *Mary Poppins*. A velmi zvědavý jsem na *Beatles* a na *Zamilovaného Shakespeara*. Znáám samozřejmě filmové zpracování a tím víc mne bude zajímat, jak si s tímto krásným romantickým příběhem, kterému ale nechybí vtíp, poradí režie a herci v Městském divadle Brno.

Kam, vyjma Městského divadla Brno, směřujete svoji podporu?

Obecně lze říci, že vždy tam, kde sice vznikají smysluplné projekty, ale kde nebývá prostředků nazbyt. Aktivně proto sledujeme oblasti, jako jsou zdravotnictví, kultura, sport či sociální sféra. Kromě Městského divadla Brno patří mezi naše české partnery například Moravská galerie v Brně, Hvězdárna a planetárium Brno, Zoologická zahrada Brno či Technické muzeum v Brně.

už mluvím o puškami potištném sáčku jistého továrníka či děsném podnikatelském kostýmku jedné hoteliérky. A zbývá ještě dodat, že skvělé je i hudební nastudování Karla Cóna, který upravil původní hudbu Paula Burkharda a sám ji na jevišti i hraje. (...) Jan Mazák v Burešově inscenaci stvořil opravdu velice zajímavou figuru. Právě on je tím starostlivým gaunerem, který vás místy až dojde, abyste hned zjistili, že jste byli napáleni jako ostatní hráči na jevišti. A výtečná je i Alena Antalová jako jeho žena, která se ve vypjatých momentech své role dotýká až hranice hyperrealistického výkonu. Nelze skutečně jmenovat všechny, ale musím říci, že celek vyniká neobyčejnou souhrou kolektivu. (...) Burešová vytvořila velmi vydařenou inscenaci, která divákům objeví a zprostředkuje ono drsné kouzlo autorova humoru i divadla. Vzhledem k tomu, že Dürrenmatt není na tuzemských jevištích až tak častým hostem, jde vlastně v tomto případě o divácký, ale i umělecký zisk až několikanásobný.

Luboš Mareček,
ČRo Vltava, 20. 9. 2016

FRANK V., BANKÉŘ PAR EXCELLENCE

(...) Herecké výkony všech hlavních představitelů jsou vysoce nadprůměrné. Alena Antalová tam má roli jako z antické tragédie, napůl jí to věříte, napůl máte dojem, že paroduje, Igor Ondříček a Michal Isteník excelují v podobném duchu a Frank V. Jana Mazáka je postavička, že stačí málo a pasuje do burlesky. Hana Burešová po režijní stránce odvedla výtečnou práci, ostatně jako vždy. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 19. 9. 2016

FRANK V.

(...) Režisérka se s velkou pečlivostí snaží otvírat a nenápadně pointovat všechny možné valéry autora, který sází na velkou ironii a místy až šibeniční humor. Jde tady také o pečlivou ukázkou epického divadla, se živou muzikou, tady hudebním triem přímo na scéně, a titulováním jednotlivých kapitol hry přímo nad jevištěm. (...) Inscenace je soudržná ve všech řešeních. A to výtvarně nevyjímaje. Scénograf Tomáš Rusín vtipně využil na scéně brněnské realie. Z venku solidně působící bankovní dům Franka V. tady tvoří vlastně jenom schodiště s vyvýšeným pódiem, které po stranách jakoby podpírají či nesou dva Atlanti, kopie dvou soch ze známé brněnské cukrárny U čtyř Mamlasů na náměstí Svobody. Jde o další ironii, vše navenek působí zdáním solidnosti a majestátu, ale uvnitř banky se normálně krade, odírají se střadatelé a dole ve sklepech i opakovaně vraždí. Ještě přidám kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové, ta použila jakousi bankéřskou nobl módu u hlavní dvojice, ale divadelní „přetřáplost“ u jiných figur. Ať

FRANK V. – GROTESKNÍ ČERNOČERNÁ KOMEDIE SE ZAMÝŠLÍ NAD STAVEM SVĚTA

Švýcarský dramatik Friedrich Dürrenmatt se do divadelních dějin zapsal jako nesmlouvavý kritik nešvarů ve společnosti. Režisérka Hana Burešová zvolila jednu z jeho nejznámějších her *Frank V.* jako zahajovací hru divadelní sezóny Městského divadla Brno. (...) Žánrově se inscenace *Frank V.* pohybuje mezi groteskou a komedií s tragickými prvky a náznaky krutosti, které jsou zakomponovány v polohách jak lidového, tak až místy vrcholně intelektuálního divadla. (...) Scénu vytvořil Tomáš Rusín a dominuje jí rozlehlé schodiště se dvěma obrovskými sochami připomínajícími brněnské sochařské artefakty, kterým se v Brně neřekne jinak než Mamlasové. Tyto prostory dovedou navodit chladnou atmosféru banky i gangsterského prostředí, které sice naoko působí jako stabilní a seriózní, na druhou stranu však pozorovateli neunikne až apokalyptická symbolika soch, které i přes svoji mohutnost drží tento systém jen silou vůle. Výborně herce doplní kostýmy, které nás zavedou mezi

darebáky nejhrubšího zrna, kteří však své podvody a krádeže servírují s noblesou a uhlazeností jim vlastní. (...) Inscenace nahlíží pod pokličku lítému kapitalismu i lidskému faktoru, kterým nic není na překážku. Tvůrčí tým režisérky Hany Burešové zvolil nadčasové téma a Dürrenmattovo nekompromisní vnímání světa jako hlavní osu pro svoji inscenaci. Hana Burešová navíc vsadila na své oblíbené herce. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 16. 9. 2016

O ĎÁBLOVI Z KASINA

(...) Muzikálové domy s oblibou využívají literárních námětů a *Prodaný smích* není výjimkou. Je totiž založen na dětské knížce Jamese Krüse o Timmu Thalerovi. Timm je malý chlapec, který prodal svůj smích za to, že dokáže vyhrát každou sázku. (...) Základem každého muzikálu je hudba a ta v *Prodaném smíchu* se celkem povedla.

Je to směs popových a rockových melodií „mixnutých“ rapem. Myslím, že závěrečná píseň *Je krásné vidět tě zase se smát* patří k těm úderným a lehce zapamatovatelným melodiím. (...) Zajímavá je scéna Christopa Weyerse, který se rozhodl kulisy pojmout ve stylu známé stavebnice Merkur. Symbolizuje to svět dětství a fantazie, který Timm ztrácí spolu se svým smíchem. Naproti tomu kasino je vyvedeno hodně realisticky, rulety a karetní stoly obklopuje množství televizních obrazovek, vsadit tady můžete skutečně na všechno, cena je ale hodně vysoká. (...) Jan Brožek v úloze Timma Thalara (...) spolehlivě zpívá i hraje. Barbora Remišová vytváří Timmovu kamarádku Marii jako sympatickou, trochu hyperaktivní dívku. Režisér jí nedává vydechnout,

MARY

POPPINS

Supercalifražilisticexpialidózní muzikál

Režie
Petr Gazdík
Překlad
Jiří Josek
Hudební nastudování
Dan Kalousek, Igor Vavřda
Choreografie
Lucie Holánková
Kostýmy
Andrea Kučerová
Scéna
Jaroslav Milfajť a Petr Hloušek

PROSINEC 2016

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚŇĚ

Marie neustále odněkud někam běhá, téměř se nezastaví. Démonického pokušitele barona Tretsche ztvárnil Martin Havelka, který je zasloužilým představitelem d'ábelských rolí. (...) Herecky i pěvecky nejzajímavější je tentokrát ovšem Viktória Matušová v roli Lilith. Její znělý hlas ční výrazně nad všemi ostatními. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 11. 5. 2016

OBCHODOVAT SE SMÍCHEM MŮŽE KONČIT PRŮŠVIHEM

Prodali byste někomu svůj smích? Že ani náhodou? I kdyby vám jako odměnu nabídli schopnost vyhrát všechny sázky? Zvláštnímu dilematu radost a schopnost smát se versus nepředstavitelné bohatství čelí v Městském divadle Brno patnáctiletý chlapec Timm Thaler. (...) V Městském divadle dokazují, že nejen Stano Slovák se svým *Ostrovem pokladů* umí tvořit pohádky pro děti i dospělé. Je dobře, že se i pod rukama Petra Gazdika rodí neokoukané a inovativní, až na dřevě pronikající muzikálové „děti“. (...)

Klára Tesařová,
Kult, červen 2016

OD PROKOFJEVA PO RAP. MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO UCTILO SHAKESPEARA NETRADIČNÍM VEČEREM

(...) Komponovaný večer k počtě výročí úmrtí největšího dramatika všech dob, příhodně nazvaný *Williamovy Sonety*, otevřel herec Zdeněk Junák *Dopisem Jana Wericha Williamu Shakespeareovi*. Svým procítěným čtením Junák navodil slavnostní atmosféru, která pokračovala výběrem ze tří symfonických suit z *Romea a Julie* Sergeje Prokofjeva. Ty doprovázela projekce fotografií ze všech „shakespeareovských“ inscenací, které Městské divadlo uvedlo. (...) Během večera zaznělo několik recitací umělcových sonetů, z nichž svým přesným přednesem nejvíce zaujal herec Petr Štěpán. Sonety střídaly písně z muzikálu *Sny svatojánských nocí*, které za doprovodu orchestru MdB zazpívali členové muzikálového souboru. Vždy perfektní Viktória Matušová diváky dojala písní *Matka* a Aleš Slanina zaujal interpretací písně *Růže*. Stejně jako tyto dvě písně, i duet *Můj světe, jak jsi ohromný*, sólisté předvedli s přispěním výborného Ars Brunensis Chorus. Herec a hudebník Lukáš Janota přispěl vlastními písněmi na texty Shake-

spearových sonetů, které nazval jednoduše *Hudba a Láska*. Hudebně zajímavé písně Janota sám zazpíval. (...) Vážnější tón večera byl odlehčen výstupem Michala Isteníka a jeho „shakespeareovskou“ anekdotou, a to s velkým úspěchem u diváků. Činoherním vrcholem byla balkonová scéna, kterou herci předvedli ve všech českých překladech a v nejrůznějších pojetích. Výstup začal tradičnějším pojetím nejmladších členů souboru a pokračoval přes těhotnou Julii až po nejstarší pár, v němž Julii hrál dokonce muž. (...) Celý večer šel k premiérovému provedení crossoverového zhudebnění Shakespeareových Sonetů Zdenka Merty. Sám autor skladbu nazvanou *Shakespeare's RAPSody* uvedl a krátce vysvětlil její vznik. (...)

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 4. 10. 2016

RODINA JE MŮJ KMEN A JÁ JSEM NÁČELNÍK

(...) V posledních letech si Martina Havelku oblíbil režisér Jan Hřebejk, který ho obsadil do dvou seriálů a teď i do svého nového filmu *Učitelka*. Svěřil mu roli trenéra zápasníků. „Dělal

jsem karate, šótókan, a pořád si myslím, že bych byl ještě schopen zabít sedmi způsoby holou rukou," říká herec s indiánsky ostře řezanou tváří.

Víte o tom, že jste podobný Charlesi Bronsonovi?

Slyšel jsem to několikrát, a dokonce toho i zneužívám. Tvrdím, že je to můj strejda. Bydlím na vesnici, a když chodím na dřevo, tak říkám, že si jdu „zabronsonovat“.

Bronson byl tatarsko-litevského původu, měl hodně dětí a manželek a často hrál role drsných chlápků, vždycky na správné straně zákona. Máte s ním něco společného?

Tak to se mi zatím nepoštěstilo, já hraju drsné chlápky, ale na té špatné straně zákona. O milenkách bych raději nehovořil, protože jsem šťastně ženat a děti máme tři. Co se týče mého původu, tak já jsem náčelník kmene Siouxů a jmenuju se Hobbiling Bull, což je ve volném překladu Kulhavý býk.

Vý na Moravě musíte mít vždycky nějaké extrabuřty. Bud' máte Valašské království, anebo alespoň siouxský kmen.

Mně se líbí filozofie indiánů, tak jsem si vytvořil svůj kmen, kterým je moje rodina, a já jsem náčelník. (...)

Je pro brněnského herce těžké prosadit se ve filmu?

Je to velice těžké. U nás se říká: „Volali člověče z Prahy, abys zůstal v Brně!“ **Nikdy jste se jako řada vašich kolegů nechtěl přestěhovat do hlavního města?**

Bylo mi to nabídnuto. Dokonce mě Tomáš Töpfer přemlouval, že můžu bydlet v jeho vile, když jsem hrál *Obchodníka s deštěm* a v několika jiných kusech v Divadle Na Fidlovačce, ale nakonec zvítězila touha dělat dobré divadlo. Tehdy jsem zrovna hrál Salieriho v *Amadeovi* v Městském divadle Brno, což pro mě byla velká příležitost. Dokonce jsem odmítl i režiséra Petra Novotného, který mě chtěl pro změnu do muzikálu *Evita*. Odpověděl mi památnou větou: „Sláva brněnského herce dosahuje často až k benzinové pumpě U devíti křížů!“

S Janem Hřebejkem jste natočil dva detektivní seriály a teď vás obsadil do svého nového dramatu Učitelka. Jak vás vlastně objevil?

Nabídl mi epizodní roli v seriálu *Kriminálka Plzeň* a při té příležitosti mi řekl, že si vždycky přál se se mnou setkat, protože byl coby sedmnáctiletý v roce 1973 v klubu Na Chmelnici, kde jsem hrál s kapelou Mañana, a dodneška si to pamatuje. Také jsem ho asi překvapil svým herectvím, protože oni tady nejsou zvyklí na herce „z východu“ a na jejich techniky, že mě pak obsadil i do dalších projektů. (...)

Štve vás nespravedlnost?

To je moje heslo, které jsem vždycky říkal dětem: buď spravedlivý, nelži a nekraď, a když, tak ať tě u toho nechytnou.

Máte respekt k autoritám?

Pro mě byla autorita maminka, a protože v Boha nevěřím, tak maminka byla Bůh. Teď už maminka nežije, tak kolem sebe žádnou autoritu nevidím.

Jaké máte vzpomínky na komunistické školství?

Neustále jsem měl dvojku z chování, a dokonce jsem jako jediný z celé školy nedostal pionýrský šátek. To je můj „průser“ od narození, že jsem se narodil jako frajer.

Jak jste se dostal k řezbařině?

V Divadle Husa na provázku jsem začínal s osmi stovkami měsíčně a zkoušel jsem si přivydělat výrobou loutek. Nějak se to profláкло, a tak jsem dělal pro různé milionáře. Za třicet soch jsem třeba místo honoráře dostal motorovou loď.

Kam s tou lodí jezdíte?

Jezdil jsem do Chorvatska, ale pak zase přišlo chudší období, takže jsme loď prodali.

Nechal jste si z ní alespoň nějaký suvenýr?

Nechal jsem si jen pocity, několik natočených filmů a pár vylovených amfor. (...)

Vaše žena je rekvizitářka. Potkáváte se někdy pracovně?

Zrovna nedávno jsem jí říkal: „Ty jsi mi tam prosím tě nenachystala klíče. Jak to mám hrát? O těch klíčích to celé je!“ A můj syn je zase osvětlovač. Jednou si stěžoval: „Tati, nelítej po tom jevišti tak rychle, já tě pak nestíhám nasvěcovat!“

Milan Ležák ml.,
Překvapení, 5. 9. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards / **Priskání po větru**
Daniel Grobe Boymann, Thomas Kähy / **Vrabčák a anděl**

William Shakespeare / **Kráľ Lear**

Andreas Sauter, Bernhard Studer / **Červené komety**

Peter Stone, Maury Yeston / **TITANIC**

L. Tolstoj, P. Müller, P. Müller, Sz. Sz. / **Evangelium o Marii**

Alan Ayckbourn / **Malý rodný počinik**

Xavier Naidoo, Markus Heitz, Michael Herberger, James Krüss / **Prodaný smích**
Stanislav Moša, Petr Urych, Julius Zeyer / **Radúz a Manulena**

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasný plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Stanislav Moša
Petr Ulrych
Julius Zeyer

RADŮZ A MAHULENA

režie Stanislav Moša

19. – 22. LISTOPADU 2016

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní listek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí!

30. 11. 2016

Městské divadlo Brno

Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komerční@mdb.cz

Zpráva o tom, že věhlasný americký stand-up komik a sitcomový autor Larry David (hlavní scenárista proslulé *Show Jerryho Seinfelda* a autor i protagonista populárního sitcomu *Larry, krot' se*) se ve svých 68 letech chystá na Broadwayi debutovat coby divadelní autor (a sám bude hrát hlavní roli), vzbudila mezi diváky doslova šlenství. „Začínajícímu autorovi“ se tak podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!). „Stojí Ryba potmě za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!“ napsal recenzent *Guardianu*. (Režisérkou inscenace byla ostatně hvězda americké režie Anne Shapiro, držitelka Ceny Tony za inscenaci i v Čechách známého dramatu *Srpen v zemi indiánů*; hudbu k inscenaci složil David Yazbek, jehož muzikál *Donaha!* sklízí mohutné ovace i na prknech MdB.)

Larry David si psal *Rybu potmě* samozřejmě „na tělo“ – ušlápnutý židovský obchodník Norman Drexel, který se v každé „vážné“ situaci dokáže chovat nevhodně a který neustále trpí útlaky svého okolí, má mnoho společného s hrdinou sitcomu *Larry, krot' se*, o kterém Larry David mluví jako o „fiktivní variantě sebe sama“. Výsledkem je

však brilantní komedie, která nestojí a nepadá s jevištní přítomností hvězdného autora – a která na druhé straně prozrazuje jeho nesmírnou zkušenost s žánrem, cit pro timing a pointu.

Ryba potmě navíc s neodolatelným černým humorem pojednává o vážných věcech – značná část hry se odehrává v nemocnici, kde umírá hlava rodiny, Sidney Drexel. Jeho smrtí ovšem konflikty v rozhádané a malicherně se chovající rodině teprve propukají: počínaje sporem, který z jeho dvou synů si vezme k sobě domů Sidneyho ženu a jejich matku Glorii, a přetahovanou o to, komu Sidney vlastně odkázal své rolexky, zdaleka nekonče. Norman Drexel se tak postupně ocitá v kleštích mezi panovačnou matkou, arogantním bratrem a dominantní manželkou – a když už si myslí, že nemůže být hůř, odhalí mu jeho portorická služebná Fabiana řadu pikantních detailů ze života jeho otce...

Režisérem naší inscenace bude **Mikoláš Tyc**, který se v MdB již s úspěchem etabloval inscenacemi *Podivný případ se psem*, *Princ Homburský* a *Splašené ničky*. K práci na překladu **Pavla Dominika** si přizval svůj osvědčený tým – scenografa **Karla Čapka**, kostýmní výtvarnici **Anetu Grňákovou**, skladatele **Jiřího Hájka** a dramaturga **Jana Šotkovského**. Ústřední kvinteto postav ztvární **Zdena Herfortová** (Glorie), **Viktor Skála** (Norman), **Katarína Ptáčková** (Brenda), **Igor Ondříček** (Arthur) a **Mária Lalková** (Fabiana). V dalších rolích se objeví **Jan Mazák**, **Erika Kubáková**, **Zdeněk Junák**, **Jan Brožek**, **Vojtěch Blahuta**, **Kateřina Marie Fialová** a další. Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně 17. a 31. prosince 2016.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LISTOPAD 2016

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

218. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 14. 10. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Zamilovaný Shakespeare

Poslední strana:

Limonádový Joe

foto: Jef Kratochvil

RADÚZ A MAHULENA

19. – 22. listopadu 2016
na Hudební scéně

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma zneprátenými rody s jímavou hudbou Petra Ulrycha se na jevišti MdB poprvé objevil v roce 1997. Letos v létě se láska, která „hory přenáší a kameny láme“, opět mezi Radúzem a Mahulenou rozhořela pod širým nebem v Biskupském dvoře a na přání nadšených diváků ji nyní uvádíme v pěti reprízách i na jevišti Hudební scény! Nenechte si ujít dech beroucí výkony Aleše Slaniny nebo Marka Koláře, Andrey Zelové nebo Sáry Milfajtové, Viktorie Matušovové, Lucie Bergerové a dalších.

WILLIAMOVY SONETY

2. ŘÍJNA 2016